

Който има християнско сърце,
Нека земе саблята вовъ ръце,
Да отбранимъ и законъ и вѣра,
Да изгонимъ турската невѣра.
Хайде, брат'я, пушки повдигнете,
Че сте хора честни покажете,
Не стига ли робство отъ петъ вѣка, —
Свобода е скъпа за човѣка. . . (Просѣкътъ окружа-
ватъ много селачене и слушатъ пѣсенята му съ голямо внимание.)

Първиятъ селянинъ.

Ехъ, дяволъ да го земе! Знаете ли вие, че тая пѣ-
сень и мървите може да воскреси? Азъ мисла, че и
попъ Стоянъ, който умрѣ до чумавата година, би излѣ-
залъ изъ гробътъ да послуша тая пѣсень. Лани умрѣ
баба, зимаска умрѣ дѣдо, лѣтоска и деля Недѣля отиде
при дѣда Аврама, и азъ колкото и да са мъчихъ да поплача,
не можахъ — скъзи нѣма; а тая пѣсень? — Ако тоя
просѣкъ да попѣеше още малко, то азъ щѣхъ да са рас-
плача, като дѣте, което е укамяло червените си ботуше.
Я гледайте какъ ми капатъ скъзите. Азъ приличамъ сега
на кава Стойка, когато тя рѣже лукъ за ехния.

Вториятъ селянинъ.

А какво той казваше тамъ за сестрите и за май-
ките?

Третиятъ селянинъ.

Той казваше, че турците праватъ пакостъ на жени-
те ни, и ние трѣба да ги биеме.

Вториятъ селянинъ.

Ще ги биеме съ гърбовете си и съ табанете си.